

Sygn. akt: I C 634/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 14 września 2017r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2017r

sprawy z powództwa **K. D.**

przeciwko **M. D.**

o zapłatę

1. oddała powództwo o zapłatę;
2. umarza postępowanie w zakresie zobowiązania pozwanej do regularnego dokonywania opłat wynikających z udziału pozwanej we wspólnej nieruchomości począwszy od stycznia 2016r;
3. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu, za wyjątkiem już uiszczonych;
4. przyznaje pełnomocnikowi z urzędu pozwanej radcy prawnej R. K. wynagrodzenie w kwocie 1476 zł. (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, które nakazuje wypłacić w całości ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

Sygnatura akt: I C 634/16

UZASADNIENIE

Powód K. D. wniósł pozew przeciwko M. D., domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 4.487,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zobowiązania pozwanej do regularnego dokonywania opłat wynikających z udziału pozwanej we wspólnej nieruchomości począwszy od stycznia 2016r.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż na mocy umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży wraz z ówczesną żoną M. D. nabył do wspólności ustawowej lokal nr (...) położony w G. przy ul. (...). (...) kl. (...) wraz z przynależną piwnicą i udziałem w częściach wspólnych. Wyrokiem z dnia 12 marca 2012r. Sąd Okręgowy w Gdańsku orzekł separację związku małżeńskiego stron, a także uregulował sposób korzystania z przedmiotowego wspólnego mieszkania małżonków poprzez przyznanie pozwanej do wyłącznego użytkowania dwóch pokoi, zaś powodowi jednego ze wspólną używalnością pozostałych pomieszczeń. Powód nie był jednak w stanie korzystać z wydzielonej części mieszkania z powodu agresywnego zachowania pozwanej. Jak podnosi powód pozwana nie partycypuje w kosztach wynikających z opłat wspólnych. Powód domaga się od pozwanej zwrotu czynszu, opłat na fundusz remontowy, podatku od gruntu, opłat za energię elektryczną i gaz zapłaconych przez niego w stopniu wyższym niż powinien. Jako podstawę powództwa powód wskazał przepisy art. 207 k.c. i art. 376 k.c.

(pozew k. 2-6)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła, że od wielu lat cierpi na nieuleczalną chorobę, jaką jest dystrofia mięśni i ma stwierdzony znaczny stopień niepełnosprawności. W chwili zawarcia związku małżeńskiego powód wiedział o chorobie pozwanej i konieczności zapewnienia jej opieki. W związku z brakiem pomocy ze strony męża, częstymi jego nieobecnościami i wskutek nadużywania przez niego alkoholu pozwana wystąpiła o ustanowienie alimentów. Wyrokiem z dnia 30 października 2008r. Sąd ustalił pozwanej alimenty w wysokości 1.000 zł miesięcznie, wskazując, że z uwagi na dokonywanie opłat mieszkaniowych przez powoda o tę kwotę wysokość alimentów należało zmniejszyć. Z tego wynika, że obowiązek dokonywania opłat za mieszkanie wchodzi w zakres obowiązku alimentacyjnego męża. Na skutek separacji, sytuacja materialna pozwanej uległa pogorszeniu i zmuszona była do zapewnienia sobie samodzielnie pomocy. Pozwana nie wystąpiła jednak o podwyższenie alimentów, gdyż pomiędzy stronami obowiązywała nieformalna umowa, że powód będzie utrzymywał mieszkanie. Nadto, zdaniem pozwanej, z uwagi na jej trudną sytuację materialną i życiową, zgłoszone przez powoda roszczenie stanowi nadużycie prawa. Pozwana zaprzeczyła także, że powód nie mógł korzystać z wydzielonej mu części mieszkania z uwagi na jej agresywne zachowanie. Pozwana wskazała, że powód nie chciał korzystać z tego pokoju, wyprowadził się z mieszkania i zamieszkał ze swoją partnerką.

(odpowiedź na pozew k. 66-70)

Pismem procesowym z dnia 8 kwietnia 2016r. powód cofnął powództwo w zakresie zobowiązania pozwanej do regularnego dokonywania opłat wynikających z udziału pozwanej we wspólnej nieruchomości począwszy od stycznia 2016r.

(pismo procesowe powoda z dnia 8 kwietnia 2016r. k. 54)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży zawartej w dniu 20 maja 2005r. sporządzonej przez notariusz L. W. (rep. A (...)) K. D. i M. D. nabyli do majątku wspólnego prawo własności stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...). (...) kl. (...) wraz z udziałem w wysokości 244/10.000 w nieruchomości wspólnej.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży z dnia 20 maja 2005r. k. 10-14)

Wyrokiem z dnia 12 marca 2012r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II C 4464/10 Sąd Okręgowy w Gdańsku orzekł separację związku małżeńskiego zawartego w dniu 14 czerwca 1980r. pomiędzy K. D. i M. D. i uregulował sposób korzystania z mieszkania wspólnego małżonków K. D. i M. D. położonego w G. przy ul. (...). D. (...) poprzez przyznanie powodowi do wyłącznego korzystania pokoju o powierzchni 7 m², zaś pozostałe dwa pokoje przyznał do wyłącznego użytkowania M. D. ze wspólną używalnością pozostałych pomieszczeń w postaci korytarza, kuchni i łazienki.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 12 marca 2012r. k. 15)

Powód K. D. pracuje na pełnym etacie w Ośrodku Szkolenia N. i otrzymuje emeryturę, a łączne jego dochody wynoszą około 5.000 zł netto. Powód ponosi wydatki w postaci: alimentów na rzecz pozwanej (1.000 zł), opłat za mieszkanie zajmowane przez pozwaną (600 zł), czynszu najmu mieszkania (1.400 zł), opłat za telefon, telewizję i ubezpieczenie (400 zł), na zakup leków (150 zł). Powód nie mieszka w przedmiotowym lokalu od 2007r., po wyprowadzeniu się najpierw mieszkał w domku letniskowym udostępnionym przez znajomą, a następnie wynajmował mieszkanie. K. D. jest właścicielem działki leśnej o powierzchni 0,3 ha, działki rolnej o powierzchni 1 ha oraz współwłaścicielem działki budowlanej o powierzchni 600 m². Powód leczy się u kardiologa, ortopedy i okulisty, przeszedł operację stawu biodrowego, zawał serca i stwierdzono u niego początki zaćmy.

(dowód: przesłuchanie powoda K. D. płyta CD k. 174)

Pozwana M. D. jest osobą niepełnosprawną, legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności od 1994r. W dniu 26 listopada 2015r. pozwana miała wypadek, w wyniku którego wystąpił u niej paraliż prawostronny. Po wypadku pozwaną opiekowały się siostra K. J. (zamieszkała wspólnie z pozwaną od 6 lutego do 11 maja 2016r.) i córka E. D. (zamieszkała wspólnie z synem i pozwaną od marca 2016r. do lutego 2017r.). Pozwana wymagała pomocy przy wszystkich czynnościach życia codziennego. Aktualnie opiekę nad pozwaną sprawuje opiekunka. Pozwana utrzymuje się z alimentów od powoda (1.000 zł), zasiłku pielęgnacyjnego (209,50 zł), renty (1.063,59 zł). Pozwana ma oszczędności w kwocie 3.500 zł. Pozwana ponosi wydatki na opłaty za telewizję (47 zł), opłaty za telefon (52,84 zł), wynagrodzenie opiekunki (600 zł), rehabilitację (80 zł za godzinę, 5 razy w miesiącu), na zakup leków (200 zł), prywatne wizyty lekarskie (150 zł za wizytę). Pozwana nie ponosi opłat za mieszkanie ani kosztów czynszu. Pozwana nie zgłaszała we wspólnocie mieszkaniowej obecności siostry i córki.

(dowód: przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 179-181, zeznania świadka U. S. płyta CD k. 174)

Pismem z dnia 1 lutego 2016r. powód wezwał pozwaną do regularnego dokonywania opłat wynikających z udziału w ww. nieruchomości, a także opłat za media: zimną wodę i ścieki, podgrzewanie wody, centralne ogrzewanie, wywóz nieczystości, utrzymanie czystości, gaz i energię, a także wezwał do zwrotu kosztów poniesionych przez powoda w okresie ostatnich 12 miesięcy w postaci: opłat za energię elektryczną (515,64 zł), gaz (176,25 zł), podatku od nieruchomości (99 zł), dzierżawy gruntu pod garażem (25,25 zł), dzierżawy działki (117,80 zł), opłat za zimną wodę i ścieki (551,40 zł), opłat za podgrzewanie wody (564 zł), opłat za centralne ogrzewanie (887,95 zł), opłaty stałej (456,39 zł), opłaty za wywóz nieczystości (312 zł), za najem pomieszczenia dodatkowego (90 zł), opłat za domofon (9 zł), kosztów utrzymania części wspólnej (135,12 zł), administrację (157,20 zł), opłat za utrzymanie czystości (118,56 zł), dzierżawę pojemników (10,08 zł), kosztów zarządu (55,20 zł), opłat na fundusz remontowy (551,52 zł) tj. w łącznej wysokości 4.832,36 zł. Pismem z dnia 8 marca 2016r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 4.832,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności świadczenia tytułem płatności dotyczących nieruchomości przy ul. (...) w terminie 3 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: pismo powoda z dnia 1 lutego 2016r. wraz z dowodem nadania k. 20-23, wezwanie do zapłaty z dnia 8 marca 2016r. wraz z dowodem nadania k. 16-19)

Pismem z dnia 12 września 2016r. Wspólnota Mieszkaniowa „P.. (...)” w G. wezwała K. D. i M. D. do zapłaty kwoty 1.222,83 zł tytułem zaległości w opłatach eksploatacyjnych oraz kwoty 104,25 zł z tytułu zaległości w opłatach na fundusz remontowy.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 12 września 2016r. k. 117)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadka U. S. oraz dowodu z przesłuchania stron.

W ocenie Sądu brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności dokumentów w postaci umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży, wyroku o orzeczeniu separacji i sposobu korzystania z mieszkania oraz wezwań do zapłaty kierowanych przez powoda do pozwanej na etapie przedprocesowym oraz wezwania skierowanego przez wspólnotę mieszkaniową. Podkreślić bowiem należy, iż w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała w trybie przepisów art. 252-253 k.p.c. przysługujących tym dokumentom domniemań autentyczności oraz prawdziwości treści powołanych dokumentów z prawdą (w przypadku dokumentów urzędowych w postaci aktu notarialnego i wyroku sądu) oraz domniemań autentyczności i pochodzenia oświadczenia zawartego w dokumencie od jego wystawcy (w przypadku dokumentów prywatnych w postaci wezwań do zapłaty). Sąd także nie doszukał się żadnych okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do wyżej wskazanych dokumentów. Natomiast, Sąd nie dał wiary pozostałym dokumentom przedłożonym przez stronę powodową w postaci zestawień należności. Pisma te nie

zostały przez nikogo podpisane, nie wiadomo od kogo pochodzą, a zatem nie stanowią dokumentów w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd dał wiarę zeznaniom stron oraz świadka co do ich sytuacji życiowej i majątkowej. W ocenie Sądu zeznania te są szczerze, logiczne i częściowo znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

W niniejszej sprawie powód będący współwłaścicielem nieruchomości lokalowej nr 3 położonej w budynku mieszkalnym przy ul. (...). D. (...) w G. domagał się od drugiego ze współwłaścicieli zapłaty części poniesionych kosztów utrzymania przedmiotowej nieruchomości. W tym stanie rzeczy, podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 207 k.c. oraz art. 376 § 1 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 207 k.c. pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną. Natomiast, w myśl art. 376 § 1 k.c. jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

W ocenie Sądu powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie. Strona powodowa wykazała bowiem, że obie strony są współwłaścicielami stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...). D.(...), przedkładając umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży zawartą w dniu 20 maja 2005r. W świetle art. 207 k.c. nie budzi wątpliwości, że każdy ze współwłaścicieli ma obowiązek ponoszenia wszelkich wydatków związanych z utrzymaniem przedmiotu współwłasności w stosunku do wysokości przysługującego mu udziału w prawie współwłasności. Strona pozwana podniosła wprawdzie zarzut nadużycia przez powoda prawa podmiotowego, powołując się na swoją ciężką sytuację życiową i materialną, jednak w ocenie Sądu, zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Podkreślić bowiem należy, iż zastosowanie art. 5 k.c. nie obejmuje sytuacji, w których interes strony podlega ochronie za pomocą innych środków prawnych (por. wyrok SN z dnia 14 grudnia 2004 r., II CK 255/04, Lex nr 277869). Zdaniem Sądu pozwana może dochodzić roszczeń wynikających z jej trudnej sytuacji życiowej za pomocą innych środków prawnych aniżeli zgłoszenie zarzutu nadużycia prawa podmiotowego. Przede wszystkim, pozwanej przysługuje roszczenie o podwyższenie alimentów w sytuacji zmiany stosunków, które legły u podstaw wydania poprzedniego orzeczenia sądu.

Mimo jednak wykazania zasady odpowiedzialności pozwanej, powód nie zdołał udowodnić wysokości roszczenia zgodnie z treścią art. 6 k.c., zaś pozwana reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu zakwestionowała roszczenie powoda w tym zakresie. W pierwszej kolejności należy wskazać, że w pozwie powód wskazał, iż domaga się zapłaty kwoty 4.487,32 zł, która miała stanowić różnicę pomiędzy uiszczoną przez niego kwotą 5.855,99 zł a kwotą 1.368,67 zł, którą jak podnosił – winien był zapłacić. W wezwaniach do zapłaty skierowanych do pozwanej na etapie przedprocesowym natomiast wskazano inne kwoty. W wezwaniach z dnia 8 marca 2016r. powód domagał się zapłaty kwoty 4.832,36 zł. Jeszcze inne kwoty wynikają z zestawień kosztów eksploatacji dołączonych do pozwu. W wezwaniu z dnia 1 lutego 2016r. wskazano jakie konkretnie składniki składają się na żadaną kwotę, jednak nie podano sposobu ich wyliczenia. Nie wiadomo również jakiej części poniesionych przezeń kosztów domaga się od pozwanej. Z okoliczności sprawy wynika, że udziały współwłaścicieli w prawie własności nieruchomości są równe, jednak ani w pozwie oraz kolejnych pismach procesowych ani też na rozprawie powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie wyartykułował jasno swojego żądania poprzez wskazanie, że żąda zwrotu połowy zapłaconych należności. Niejasny jest też okres za jaki powód domaga się zapłaty. Z treści pozwu wynika, że dochodzona kwota wynika z 12 – miesięcznego okresu rozliczeniowego, przy czym nie sprecyzowano tego okresu datami dziennymi. W wezwaniu z dnia 1 lutego 2016r. skierowanym do pozwanej mowa jest o okresie ostatnich 12 miesięcy, jednak kwota żądania jest zupełnie inna niż wskazana w pozwie. Niezależnie od powyższego powód nie złożył wiarygodnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń i żądań. Do pozwu dołączono co prawda zestawienia kosztów eksploatacji, wpłat na poczet opłat za energię i gaz, podatku od nieruchomości oraz zestawienia dokonanych wpłat, jednak pisma te nie zostały przez nikogo podpisane i nie stanowią dokumentu w świetle przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Wskazane zestawienia prawdopodobnie zostały sporządzone przez powoda, a zatem wobec kwestionowania przez pozwaną wysokości roszczenia, nie mogły one stanowić wiarygodnego dowodu, gdyż odzwierciedlały jedynie wersję

powoda. Powód złożył także potwierdzenia przelewów, gdzie w tytule płatności wskazano m.in. opłaty eksploatacyjne, opłaty na fundusz remontowy, podatek od nieruchomości czy numery bliżej nieokreślonych faktur, jednak wobec braku dokumentów źródłowych nie można w żaden sposób zweryfikować powyższych przelewów. Strona powodowa nie przedłożyła doręczanych mu zawiadomień o wysokości opłat eksploatacyjnych i opłat na fundusz remontowy, faktur VAT za media, decyzji w przedmiocie wymiaru podatku od nieruchomości czy choćby zaświadczenia wydanego przez administratora wspólnoty mieszkaniowej o wysokości opłat należnych za dany okres i wysokości dokonanych przez powoda wpłat. Nie wiadomo również na poczet jakich dokładnie należności zostały rozliczone dokonane wpłaty (np. czy na opłaty eksploatacyjne, opłaty na fundusz remontowy czy rozliczenie mediów, albo na poczet odsetek za opóźnienie wynikających z nieterminowego regulowania opłat przez powoda) i za jaki okres itd. W przypadku rozliczenia mediów powstaje kwestia późniejszych korekt, a zaoferowany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie czy z tego tytułu wystąpiła nadpłata czy niedopłata z tego tytułu. Ponadto, w świetle dołączonego wezwania skierowanego przez administratora wspólnoty mieszkaniowej z dnia 12 września 2016r. mogą powstać wątpliwości czy powód rzeczywiście uregulował wszystkie należności, jak wskazał w pozwie. W wezwaniu wskazano bowiem, że wysokość zadłużenia z tytułu opłat eksploatacyjnych oraz opłat na fundusz remontowy wynosi 1.327,11 zł.

Z powyższych przyczyn Sąd uznał, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia i w związku z tym na mocy art. 207 k.c. i art. 376 § 1 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c. Sąd powództwo oddalił.

Nadto, na podstawie art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. na mocy art. 355 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w zakresie zobowiązania pozwanej do regularnego dokonywania opłat wynikających z udziału pozwanej we wspólnej nieruchomości począwszy od stycznia 2016r., albowiem powód w tym zakresie cofnął pozew pismem z dnia 8 kwietnia 2016r. Zgodnie natomiast z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Z uwagi na fakt, iż częściowe cofnięcie pozwu nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy, dla skuteczności tej czynności procesowej zgoda pozwanej nie była potrzebna. Oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c. sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

Na mocy art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu, z wyjątkiem kosztów już uiszczonych z uwagi na jego sytuację materialną i osobistą. Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 102 k.p.c. urzeczywistnia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Zważyć jednak należy, iż nieskonkretyzowanie w tym przepisie „wypadków szczególnie uzasadnionych” oznacza, że to sądowi rozstrzygającemu sprawę została pozostawiona ocena, czy całokształt okoliczności pozwala na uznanie, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, przemawiający za nieobciążaniem strony przegrywającej spór kosztami procesu w całości lub w części. Takie stanowisko znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie. W wyroku z dnia 2 października 2015 r. I ACa 2058/14 LEX nr 1820933 Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępienie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych. Zgodnie natomiast ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w postanowieniu z dnia 22 lutego 2011r. II PZ 1/11 trudna sytuacja życiowa, majątkowa, zdrowotna, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, należy do okoliczności uzasadniających odstępienie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd orzekający winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości, a podważenie oceny tego sądu wymaga wykazania że jest ona wadliwa.

W ocenie Sądu sytuacja finansowa i osobista powoda w pełni uzasadnia skorzystanie z dobrodziejstwa określonego w art. 102 k.p.c. Podkreślić należy, iż znaczną część swoich dochodów powód ponosi na czynsz najmu mieszkania, opłaty za media, czy na zakup leków. Ponadto, poza kosztami swojego utrzymania – zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku – powód uiszcza m.in. alimenty na rzecz pozwanej w wysokości 1.000 zł miesięcznie. Sąd miał

także na uwadze sytuację zdrowotną powoda, który pozostaje pod opieką kardiologa, ortopedy i okulisty, przeszedł operację stawu biodrowego, zawał serca i stwierdzono u niego początki zaćmy. W ocenie Sądu w sytuacji powoda, obciążenie go dodatkowo kosztami wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej z urzędu bez wątpienia wpłynęłoby na możliwości regularnego uiszczenia alimentów na rzecz pozwanej i spowodowało, że pozwana pozostałaby bez środków utrzymania. W tych okolicznościach obciążenie powoda całością lub nawet tylko częścią kosztów procesu pozostaje trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego.

Wobec powyższego, z uwagi na fakt, że pozwana była reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, na mocy § 2 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. poz. 1715) Sąd nakazał wypłacić koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni. Na przyznane koszty składa się opłata za czynności pełnomocnika – adwokata w stawce minimalnej (1.200 zł) obliczona od wskazanej w pozwie wartości przedmiotu sporu, stosownie do § 8 pkt 4 ww. rozporządzenia, powiększona o podatek od towarów i usług w aktualnie obowiązującej stawce 23 %, zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia.